

وضعیت شاه میگوی آب شیرین در ایران و اهمیت آن در آبی پروری

علیرضا ولی پور

پژوهشکده آبی پروری آبهای داخلی، موسسه تحقیقات علوم شیلاتی کشور، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، بندر انزلی، ایران

خلاصه

شاه میگوهای آب شیرین متعلق به راسته ده پایان، رده سخت پوستان و شاخه بندپایان بوده و به طور کلی از آبهای شور تا شیرین در دریاها، دریاچه‌ها، رودخانه‌ها، آبگیرها و آب بندان‌ها و در مناطق معتدله نیمکره شمالی و جنوبی زیست می‌نمایند (Holdich, 2002). از عمده دلایل توجه به شاه میگو در جهان می‌توان به ارزش غذایی قابل توجه، بازار پسندی و تقاضای بالا، ارزش تجاری و اقتصادی بالا، عادات غذایی ویژه و رژیم غذایی ارزان، محدودیت پراکنش، وقوع بیماری‌های همه‌گیر شاه میگو در منابع آبی، برداشت بی‌رویه از ذخایر و کاهش آن در منابع آبی طبیعی را نام برد. در ایران یکی از مهمترین گونه‌های آن به نام شاه میگوی چنگال باریک *Astacus leptodactylus* وجود دارد که هم‌اوری بیشتر، قدرت سازگاری بالاتر، رشد سریعتر، مقاومت بیشتر در برابر بیماری‌ها و رژیم غذایی متنوع تر دارد (Kolnykov, 2002 Holdich, 2002). ارزش بازاری شاه میگوی *A. leptodactylus* به بیش از 15 دلار و گاهی تا 25 دلار به ازای هر کیلو گرم وزن بدن می‌رسد (Skurdal et al, 1987). میزان تولید جهانی شاه میگو از کمتر از 6 هزار تن در سال 2004 به بیش از 1 میلیون تن در سال 2017 رسیده است. در ایران پژوهش‌های متعددی در زمینه تکثیر، تغذیه و جیره‌های غذایی، پرورش و ارزیابی ذخایر شاه میگو به انجام رسیده که نتایج آنها می‌تواند در معرفی شاه میگو به عنوان کاندیدی مناسب در صنعت آبی پروری مورد بهره‌برداری قرار گیرد.

کلمات کلیدی: شاه میگوی آب شیرین، *Astacus leptodactylus*، آبی پروری، تکثیر، پرورش، ایران